Γράμμα εργάτη στη «Σ.Ε.»

ΝΑ ΠΑΨΟΥΝ ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ Η ΚΙΝΔΥΝΟΛΟΓΙΑ

Ο μόνος σωστος δρόμος η αποφασιστικότητα και η αγωνιστικη συνέπεια των εργαζομένων

Αγαπητη σύνταξη,

Η έρευνα της «Σ.Ε», για τα εργοστάσια ένδυσης (στην προηγούμενη έκδοση) έδειξε ξεκάθαρα ότι οι εργάτες και οι εργάτριες δεν είναι καθόλου ευχαριστημένοι με την κατάσταση που επικραστει σ' αυτο το κλάδο της βιομηχανίας, αλλα ούτε και με την πολιτικη που ακολουθουν οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ, στη διεκδίκηση των αιτημάτων -τους.

Είναι χαρακτηριστικη η δήλωση προς την «Σ.Ε», ενος εργάτη του εργοστασίου «Απόλλων», που είπε: «Οι συντεχνίες δεν επικοινωνουν μαζι -μας. Οι σχέσεις τους είναι πιο στενες με τους εργοδότες παρα με τους εργάτες. Πριν 20 χρόνια ο ρόλος της συντεχνίας ήταν διαφορετικος και ο εργάτης αγαπούσε την συντεχνία -του γιατι τον αντιπροσώπευε, τώρα όμως υπάρχει μια μεγάλη απόσταση!!!» «... Εγω πάντως δεν πιστεύω πως θα φτάσουμε τελικα στην απεργία, αν δεν λυθουν τα αιτήματα -μας, γιατι οι ίδιες οι συντεχνίες θα την αποτρέψουν ....» και κατέληξε: «Εγω δεν είμαι διατεθειμένος να στείλω το παιδι -μου στον πόλεμο, αν κάποτε γίνει στην Κύπρο και μετα να επιστρέψει στην ίδια κατάσταση εκμετάλλευσης και καταπίεσης ..»

Τελικα η πρόβλεψη του πιο πάνω εργάτη επαληθεύτηκε. Την μια στιγμη οι συντεχνίες ανακήρυξαν 24ωρη προειδοποιητικη απεργία για την Τρίτη 8 του Μάη και την άλλη στιγμη δέχτηκαν αναστολη της απεργίας για να ξαναρχίσει νέος κύκλος διαπραγματεύσεων. Κι αυτο έγινε όταν οι βιομήχανοι επαναλάμβαναν την αδιάλλακτη στάση-τους και προσπαθούσαν να δημιουργήσουν εντυπώσεις με την δημοσίευση στοιχείων που στην ουσία δεν είχαν σχέση με την πραγματικότητα.

Υποτίθεται πως οι συντεχνίες αποφάσισαν την απεργία σαν τελευταίο μέτρο, αφου πρώτα οι διαπραγματεύσεις έφτασαν σε αδιέξοδο. Τί ήταν εκείνο το συνταρακτικο που μεσολάβησε για ν' αναστείλουν την απεργία; Γιατί οι συντεχνίες δεν δίνουν εξηγήσεις στους εργάτες; Γιατί δημιουργουν ελπίδες στους εργάτες κι' ύστερα παίζουν με το ηθικο -τους;

Εμεις μάθαμε πως το πιο ισχυρο διαπραγματευτικο όπλο στα χέρια της εργατικης τάξης είναι η απεργοί, γιατί οι συντεχνίες διστάζουν να το χρησιμοποιήσουν όταν τα πράγματα φτάσουν στο απροχώρητο; Γιατί αναστέλλουν απεργίες μπροστά σε υποσχέσεις που δεν περιέχουν τίποτα;

Αυτα είναι ορισμένα απο τα ερωτήματα που βασανίζουν τους εργάτες. Οι συντεχνίες οφείλουν και πρέπει να δώσουν συγκεκριμένες απαντήσεις.

Τα όσα ζήτησαν οι συντεχνίες για τους εργάτες ένδυσης (Σ.Σ. οι σχετικες εισηγήσεις δημοσιεύτηκαν στο προηγούμενο φύλλο) είναι ψίχουλα μπροστα στις πραγματικες ανάγκες των εργατων και μπροστα σ' αυτα που αντικειμενικα ανήκουν στους εργάτες. Η στάση των συντεχνιων — με την απόφαση-τους να αναστείλουν την απεργία -δείχνει ότι είναι διατεθειμένοι να ικανοποιηθουν με ορισμένα ψίχουλα (αν τελικα τα εξασφαλίσουν κι' αυτα) απο τα ψίχουλα που ζητουν. Στην ουσία η στάση των συντεχνιων οδηγει τους εργάτες και τις εργάτριες του κλάδου σε μια ήττα και σε μια καινούργια πτώση του ηθικου.

Ήδη το ηθικο των εργατων βρίσκεται σε πτώση. Αισθάνονται να χάνουν την εμπιστοσύνη-τους στην αποτελεσματικότητα των συντεχνιων και διαισθάνονται ότι τα συνδικάτα θα συμβιβαστουν και ότι τα αιτήματα -τους δεν θα ικανοποιηθουν στο τέλος. Η αναστολη της απεργίας ήταν ένα καινούργιο κτύπημα στην αγωνιστικη- τους διάθεση.

Η καπιταλιστικη διάρθρωση της οικονομίας δημιουργει εξ αντικειμένου δύο ίσα δίκαια, το δίκαιο των καπιταλιστων απο τη μια και το δίκαιο των εργατων απο την άλλη. Μπροστα στην σύγκρουση δύο ίσων δικαίων η νίκη ανήκει σ' αυτους που έχουν στα χέρια τους την δύναμη. Η δύναμη των εργατων βρίσκεται στο ψηλο επίπεδο της οργάνωσης τους και στην αποφασιστικότητα με την οποία διεκδικουν το δικο -τους δίκαιο. Δεν υπάρχει μέσος όρος στη σύγκρουση ανάμεσα σε δύο ίσα δίκαια.

Οι Κύπριοι καπιταλίστες έχουν αποδείξει - χωρις καμμια αμφιβολία - ότι δεν έχουν καμμια διάθεση να περιορίσουν την εκμετάλλευση ή την τάση - τους για να μεγενθύνουν τα κέρδη -τους. Αντίθετα χρησιμοποιουν το Κυπριακο πρόβλημα και τον απελευθερωτικο αγώνα για την μεγιστοποίηση των κερδων -τους απο τη μια και για να σπρώχνουν σε συνεχεις υποχωρήσεις την εργατικη τάξη απο την άλλη. Η «μετριοπάθεια» με την οποία οι ηγεσίες των συνδιακάτων αντιμετωπίζουν το πρόβλημα δεν μειώνει αλλα αυξάνει την βουλημία, την αυθαιρεσία και την αδιαλλαξία των αστων, σε τέτοιο βαθμο που να διακηρύσσουν ξεδιάντροπα ότι οι εργάτες πρέπει να περιοριστουν στα ψίχουλα που τους προσφέρουν, ή ότι αν θα υπάρξει εργατικη αναταραχη θα φταίει η τάξη των εργατων.

Ο μύθος του «καλου κυπρίου εργοδότη» πρέπει να πάψει να καλλιεργείται, όπως πρέπει να πάψει να καλλιεργείται ο μύθος του κράτους «διαιτητη», «μεσολαβητη» και «μεσάζοντα». Το Κυπριακο κράτος είναι το κράτος των αστων, των βιομηχάνων και των επιχειρηματιων και υπερασπίζεται τα συμφέροντα-τους με την σχετικη συνέπεια και αποτελεσματικότητα.

Το κλίμα πρέπει να αλλάζει — αναξάρτητα απο την «μετριοπάθεια» ή τις προσδοκίες των διαφόρων ηγεσιων. Δεν είμαστε μακρυα απο την ημέρα που η όξυνση των παραγωγικων σχέσεων θα οδηγήσει σε αυθόρμητες εκδηλώσεις των εργατων. Και τότε δεν θα τους συγκρατουν οιύτε οι αναφορες στο εθνικο θέμα, ούτε ο «κίνδυνος ολοκληρωτικου αφανισμου». Την πτώση του ηθικου και την απαισιοδοξία θ' ακολουθήσουν η αποφασιστικότητα και ο ανυποχώρητος αγώνας, φτάνει να κερδηθει μια μάχη. Και τότε δεν θα υπάρχουν περιθώρια χώρου στους εργατοπατερισμους, την εθνικη δημαγωγία, τους μύθους και τους φανταστικους κινδύνους.

Η δήλωση του εργάτη Α.Η. απο την Κερύνεια στην «Σ.Ε» ήταν ξεκάθαρη: Αν οι Κύπριοι εργάτες κληθουν να πολεμήσουν δεν πρόκειται να πολεμήσουν για να επιστρέψουν ξανα στην ίδια κατάσταση εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Ας το βάλουν καλα στο μυαλο - τους αυτο οι διάφορες εργατικες ηγεσίες.

Κ.Σ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ

... επειδη είμαστε μαρξιστες

Απάντηση στο «επειδη είμαστε γυναίκες»

Στις 8 του Μάη οργανώθηκε απο τρεις οργανώσεις γυναικων συζήτηση με θέμα την αντιμετώπιση της γυναίκας απο την κυπριακη νομοθεσία με έμφαση στο διαζύγιο. Το σχετικο φυλλάδιο που κυκλοφόρησαν αυτες οι οργανώσεις, με τίτλο ...«επειδη είμαστε γυναίκες» μας δίνει την αφορμη να ξαναγγίξουμε το τόσο σοβαρο θέμα του Γυναικείου Κινήματος.

Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες -μας η Σ.Ε ασχολήθηκε με το θέμα σε άρθρο στο φύλλο 44 που ακολουθήθηκε απο συζήτηση για πολλες εκδόσεις κι έκλεισε με τις θέσεις της Σ.Ε στο φύλλο 52.

Στη συζήτηση αυτη όλοι σχεδον συμφώνησαν στο ότι οι ρίζες της κατώτερης θέσης της γυναίκας στην κοινωνία τοποθετούνται στην οικονομικη δομη της κοινωνίας. Επιπρόσθετα η άποψη της Σ.Ε ήταν ότι μόνο με την ανατροπη του καπιταλιστικου στυστήματος θα απελευθερωθει πλήρως και πραγματικα η γυναίκα και θα εξαληφθει κάθε μορφη καταπίεσης -της. Στην ίδια συζήτηση εντοπίστηκαν οι κίνδυνοι - νοουμένου ότι οι θεωρητικες βάσεις του κινήματος είναι λανθασμένες - να αντικατασταθει η βασικη αντίθεση που υπάρχει στο σύστημα - η ταξικη δηλαδη - με την αντίθεση ανδρων και γυναικων και να προσελκυθει στο κίνημα αριθμος «μικροαστων γυναικων με κύριο - τους μέλημα το πρόβληματα γάμου και σεξ και με θεώρηση του θέματος μακρυα απο την οικονομικη-του βάση». «Μια τέτοια εξέλιξη» έγραφε η Σ.Ε «θα αποξένωνε τις γυναίκες της εργατικης τάξης και θα οδηγούσε πιθανώτατα σε παρεκλίσεις»

Ήδη αρκετες οργανώσεις γυναικων που ξεφύτρωσαν τελευταία έχουν στους κόλπους- τους σχεδον αποκλειστικα μικροαστες και αστες διανοούμενες που δεν έχουν να κάνουν τίποτα με την εργατικη τάξη και τους αγώνες -της. Μια τέτοια μάλιστα οργάνωση προβληματίζεται τελευταία να επιβάλει σαν κριτήριο για εγγραφη μελων την κατοχη πανεπιστημιακου διπλώματος!

Είναι όμως λυπηρο να βλέπει κανεις παρόμοια νοοτροπία ή ανάλυση απο οργανώσεις που θέλουν να ονομάζονται μαρξιστικες ή που έχουν στους κόλπους -τους μαρξίστριες. Το φυλλάδιο που αναφέραμε πιο πάνω είναι ένα καλο παράδειγμα τέτοιας ανάλυσης και δικαιώνει πλήρως τους φόβους της Σ.Ε για το «αυτόνομο» γυναικείο κίνημα. Στο φυλλάδιο αυτο δεν βρίσκουμε κανένα ίχνος μαρξιστικης ανάλυσης, καμμια αναφορα στο καπιταλιστικο σύστημα και στην οικονομικη δομη σαν ρίζα της γυναικείας καταπίεσης. Αναφέρονται μεν και τονίζονται οι διακρίσεις εναντίον των γυναικων παρουσιάζονται όμως σαν «αποτέλεσμα μιας νοοτροπίας και αντίληψης που για αιώνες τώρα έχουν καλλιεργήσει το παραμύθι της κατωτερότητας της γυναίκας». Και συνεχίζει το φυλλάδιο. «Την αντίληψη αυτη έρχεται να την διατηρήσει και να την καλλιεργήσει και η κοινωνία που ζούμε για να μπορει να μας εκμεταλλεύεται και να μας καταπιέζει

(Συνέχεια στὴ σελ. 6

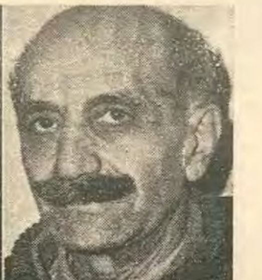
Ο ΑΝΤΙΑΠΟΙΚΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ 1955–1959

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ενω το κύρος του Μακάριου σαν ηγέτη της αντιαποικιακης επανάστασης αυξανόταν σε διεθνη κλίμακα και ενω ο λαος πύκνωνε τις γραμμες της ΕΟΚΑ και αύξανε την υποστήριξη του στο αντάρτικο κίνημα, η ηγεσία του ΑΚΕΛ εξακολουθούσε να κρατα τις αριστερες μάζες μακρυα απο τον αγώνα και να δηλώνει πίστη στη γραμμη του «μαζικου ειρηνικου αγώνα».

Η «ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΚΕΛ»

Ωστόσο ένας μεγάλος αριθμος μελων και υποστηριχτων του ΑΚΕΛ, νεαροι εργάτες και αγρότες προσχώρησαν στις γραμμες του αντάρτικου και της ΕΟΚΑ και αγωνίστηκαν είτε με το όπλο στο χέρι είτε διαφορετικα ενάντια στον αποικισμο. Οχι γιατι οι νέοι αυτοι αγωνιστες πίστεψαν στην σωβινιστικη συνθηματολογία του Γρίβα, αλλα γιατι καταλάβαιναν ότι δεν υπήρχε άλλος δρόμος για το διώξιμο των Αγγλων αποικιστων απο τον δρόμο του ένοπλου αγώνα.

Κάτω απο την ισχυρη πίεση της ανάπτυξης του ένοπλου κινήματος και της πλατειας επιρροης του στις μάζες συνήλθε τον Μάη του 1957 η Κεντρικη Επιτροπη του ΑΚΕΛ. Στην απόφαση που πάρθηκε απο την ολομέλεια γίνεται μια προσπάθεια αυτοκριτικης, και η Κεντρικη Καθοδήγηση του κόμματος δέχεται ότι η θέση ενάντια στο ένοπλο κίνημα δεν ήταν σωστη και ότι οι αγώνιστες της ΕΟΚΑ ήταν αγωνιστες και όχι «τραμπούκοι» και «ψευτοδιγενήδες». Στην ίδια απόφαση όμως επαναβεβαιώνεται ότι η γραμμη «της μαζικης ειρηνικης πάλης» ήταν η μόνη σωστη κάτω απο τις δοσμένες συνθήκες».

Ακόμα μια φορα η ηγεσία του Εργατικου Κινήματος χάριζε την πρωτοβουλία στην δεξια.

Ο αγώνας συνεχίστηκε ως το τέλος του. Κάτω απο την γνωστη δεξια καθοδήγηση.

ΤΙ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ είχε καθήκον, τόσο απέναντι στην κυπριακη εργατικη τάξη όσο και απέναντι στο παγκόσμιο επαναστατικο κίνημα να μπει μέσα στον ένοπλο αγώνα. Είτε δημιουργόντας το δικο του αντάρτικο κίνημα είτε προσχωρώντας στην ΕΟΚΑ με το δικο του ανεξάρτητο πρόγραμμα. Οφειλε ταυτόχρονα να ξεγυμνώνει συνεχως την σωβινιστικη δεξια ηγεσία και να εξηγα στις μάζες ότι η εμπορομεσίτικη αστικη τάξη δεν μπορει να οδηγήσει ένα αγώνα μέχρι το τέλος, ότι μόνο κάτω απο το πρόγραμμα της εργατικης τάξης θα μπορούσε ο ένοπλος αγώνας να αποδώσει καρπους και να οδηγήσει σε μια πραγματικη ανεξαρτησία, χωρις ιμπεριαλιστικες και νεο αποικιακες εξαρτήσεις.

Η εξαρτημένη ανεξαρτησία που προέκυψε σαν αποτέλεσμα του αγώνα 1955—1959, δεν αποδίδει καμμια ευθύνη στην πολιτικη γραμμη της ένοπλης πάλης (όπως εκ των υστέρων υποστήριξε το ΑΚΕΛ). Η ευθύνη για τ' αποτελέσματα βαραίνει αποκλειστικα την δεξια ηγεσία, απο τη μια, και τους λαθεμένους προσανατολισμους που έδωσε στον αγώνα, και την ηγεσία του ΑΚΕΛ, απο την άλλη, γιατι ακριβως άφησε την πρωτοβουλία σε μια τάξη που, με μαθητικη ακρίβεια, θα οδηγούσε τα πράγματα εκει που τα οδήγησε.

Το ΑΚΕΛ όφειλε ακόμα να εξηγήσει στις Τουρκοκυπριακες μάζες ότι η αυτοδιάθεση δεν σημαίνει κατ' ανάγκην την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, αλλα το δικαίωμα των καταπιεσμένων εθνών να δημιουργήσουν ξεχωριστα κράτη. Οφειλε να εξηγήσει στους Τουρκοχύπριους εργάτες ότι η τύχη τους είναι απόλυτα δεμένη με αυτη των Ελληνοκυπρίων εργατων και ο αγώνας τους απόλυτα εξαρτημένος απο την πορεία του αγώνα των εργατων τόσο στην Τουρκία όσο και στην Ελλάδα.

Μέσα σ' αυτα τα πλαίσια η συμμετοχη των Τουρκοκυπρακων μαζων στον αγώνα θα ήταν βέβαιη και τα αποτελέσματα του θα ήταν εντελως διαφορετικα. Η δυναμικη του αγώνα, κάτω απο την ηγεσία και το ανεξάρτητο πρόγραμμα της εργατικης τάξης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, θα μπορούσε να εξαπολύσει νέες δυναμικες όχι μόνο στον περίγυρο της Κύπρου αλλα στις προοπτικες της ταξικης πάλης την Ελλάδα και την Τουρκία.

Για όλους αυτους τους λόγους η δικαιολόγηση εκ των υστέρων της άρνησης της συμμετοχης στην ένοπλη πάλη με βάση τα αποτελέσματα της, είναι αντιδιαλεχτικα και εκτος λογικης είναι σε τελευταία ανάλυση μια μεταφυσικη τοποθέτηση. **Το ίδιο το γεγονος της συμμετοχης θ' άλλαζε αυτόματα και τις προοπτικες του αποτελέσματος.**

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Θα ήταν λάθος αν λέγαμε ότι η αριστερα γενικα σαν οργανωμένη κατάσταση δεν είχε καμμια συμμετοχη στον ένοπλο αγώνα του 1955—59.

Μια μικρη ομάδα απο παλια στελέχη του ΑΚΕΛ (που αποχώρησαν γιατι διαφωνούσαν ή διώχτηκαν απο το κόμμα για διάφορους λόγους) και απο ανεξάρτητους αριστερους προσχώρησε στις τάξεις της ΕΟΚΑ, με το δικο της ανεξάρτητο πρόγραμμα και τα δικα της συνθήματα. Δυστυχως όμως δεν κατάφερε να μαζικοποιηθει ούτε να επηρεάσει αποφασιστικα την πορεία του αγώνα. Το πρόγραμμα τους ήταν αρκετα αόριστο και γενικο. Η μικρη τους δύναμη τους περιόριζε στο ρόλο μιας κριτικης μεν αλλα όχι αποτελεσματικης τοποθέτησης. Το βάρος της πολιτικης γραμμης της επίσης αριστερης ηγεσίας ήταν τέτοιο που περιόριζε στο ελάχιστο τις δυνατότητες της Οργάνωσης Αριστερων πατριωτων (έτσι ονομαζόταν η ομάδα), έτσι που με το τέλος του αγώνα να μην καταφέρει να διατηρηθει σαν οργανωμένη κατάσταση ή έστω σαν ιδεολογικο ρεύμα.

Ωστόσο η δράση της Οργάνωσης Αριστερων Πατριωτων παρα τον περιορισμένο χαραχτήρα της, ήταν μια τεράστια προσφορα στο Κυπριακο εργατικο κίνημα, γιατι κράτησε ψηλα τις αγωνιστικες του παραδόσεις και γιατι έδειξε στον κόσμο ποια θα έπρεπε να ήταν η θέση της αριστερας γενικότερα, στον ένοπλο αγώνα.

Αν η αντιαποικιακη επανάσταση συνεχιζόταν για μερικα χρόνια ακόμα, είναι πολυ πιθανο η δράση της Ο.Α.Π. να άνοιγε καινούργιους δρόμους για την Κυπριακη αριστερα και γενικότερα τον λαο και τον τόπο.

Ομως τα πράγματα οδηγήθηκαν εκει που οδηγήθηκαν.

Οι συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου καθιέρωναν απο την μια στη συνείδηση του λαου τους αστους σαν την τάξη που οδήγησε νικηφόρα τον αγώνα και προμηνούσαν απο την άλλη συμφορες για του Κυπριακο λαο.

Τα αποτελέσματα δεν άργησαν να φανουν.

Μ. ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ

Επειδη είμαστε μαρξιστες.

συνέχεια απο την 5η σελίδα

πιο εύκολα έχοντας μας **χωρισμένους σε άνδρες και γυναίκες. (υπογρ. Σ. Ε.)**

Χτυπιέται λοιπον το εποικοδόμημα και αφήνεται ανέπαφη η οικονομικη βάση και μετατίθεται η βασικη αντίθεση μεταξυ άρχουσας τάξης εναντίον ανδρων και γυναικων σε **νοοτροπια** που μας χωρίζει σε άνδρες και γυναίκες.

Μια απο τις θέσεις που υποστηρίχθηκαν στη συζήτηση μέσα απο τις στήλες της Σ.Ε. ήταν ότι το Γυναικείο Κίνημα πρέπει να είναι «αυτόνομο» για να προσελκύσει μεγαλύτερες μάζες γυναικων που «μπορει μεν να διαφωνουν σε ορισμένα θέματα όμως όσον αφορα το γυναικείο πρόβλημα έχουν κοινες αρχες και κοινους στόχους».

Αν οι «μαρξίστριες» και «μαρξιστες» που ανήκουν στις οργανώσεις που κυκλοφόρησαν το φυλλάδιο έχουν αυτη την τακτικη και προβάλλουν σαν δικαιολογία για τον «συμβιβασμένο» τρόπο με τον οποίο γράφτηκε αυτο το φυλλάδιο πρέπει να λάβουν υπόψη τα πιο κάτω.

Πρώτα απ' όλα είναι λανθασμένη τακτικη για τους σοσιαλιστες να προσπαθήσουν να φτιάξουν ένα «αυτόνομο» κίνημα εκει που δεν υπάρχει κι εκει που οι αντικειμενικες συνθήκες δεν ευνοουν την δημιουργία ενος πραγματικα μαζικου γυναικείου κινήματος. Μπορει να υπάρχουν πολλες γυναικείες οργανώσεις τελευταια αλλα με κανένα κριτήριο δεν μπορουν να ονομαστουν μαζικες.

Ούτε είναι σωστη τακτικη για τους σοσιαλιστες να βασίσουν την δημιουργία του κινήματος πάνω στην απόκρυψη των πολιτικων -τους θέσεων και προσανατολισμων «για να προσεγγίσουν μεγαλύτερες μάζες γυναικων». Τέτοια τακτικη θα άφηνε το κίνημα απροσανατόλιστο και δεν θα πετύχαινε τίποτε γιατι θα χρεοκοπούσε μόλις γινόταν γνωστη η πόλιτικη -τους τοποθέτηση.

Οι σοσιαλιστες και οι σοσιαλίτριες μπορουν μεν να απευθύνονται στις μάζες των καταπιεζομένων γυναικων οργανώνοντας τες πάνω σε συγκεκριμένα θέματα που τες απασχολουν όπως είναι **ισως** το διαζύγιο. Πρέπει πάντα όμως να συνδέουν τα προβλήματα αυτα με την οικονομικη- τους ρίζα· προωθώντας την λύση· τους οι σοσιαλιστες πρέπουν να αποδείξουν ότι είναι οι πιο συνεπεις υποστηριχτες της γυναικείας απελευθέρωσης κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των γυναικων και φέρνοντας τες πιο κοντα στην πάλη του λαϊκου κινήματος για σοσιαλισμο. Τακτικη σαν κι αυτη των «μαρξιστων» που κυκλοφόρησαν το φυλλάδιο «επειδη είμαστε γυναίκες» δεν είναι τίποτα άλλο απο επικίνδυνος δεξιος οππορτουνισμος.

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

Η Προοδευτικη Γυναικεία Κίνηση Λεμεσου ενάντια στην «Σ. Ε.»

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Θα πρέπει απο την αρχη να πούμε πως πολλα απο τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούμε σ᾽ αυτη- μας την απάντηση προς τη Σ.Ε. χρησιμοποιήθηκαν πριν απο ένα αιώνα απο γυναίκες που αγωνίζονταν για τα γυναικεία προβλήματα. Ερωτήματα που απασχόλησαν το γυναικείο αλλα και πιο γενικα το αριστερο κίνημα παγκόσμια εδω και δεκαετίες και απαντήθηκαν, έρχονται να μπουν τώρα στο άρθρο της Σ.Ε και μάλιστα μ᾽ ένα ρηχο και καθόλου διαλεκτικο τρόπο.

Δεν καταλάβαμε πρώτα -πρώτα ποια είναι τα επιχειρήματα που στηρίζουν τη θέση σας ότι δεν υπάρχουν σήμερα στην Κύπρο οι συνθήκες για αυτόνομο γυναικείο κίνημα. Αντίθετα εμεις πιστεύουμε πως οι γνωστες σ᾽ όλους συνθήκες που ανάγκασαν τις γυναίκες να βγουν απο τα σπίτια-τους και να μπουν στην παραγωγη, δημιουργουν προϋποθέσεις συνειδητοποίησης των γυναικείων προβλημάτων απο τις γυναίκες . Γιατι σήμερα μια γυναίκα που βγαίνει να εργαστει θα αντιμετωπίσει οξυμμένα πάρα πολλα προβλήματα-της. Απο τις δουλειες του σπιτιου, ως το που αφήνει τα παιδια-της η το ποιος ελέγχει και διαχειρίζεται τα λεφτα που παίρνει απο τη δουλεια-της.

Αυτα κι ένα σωρο άλλα προβλήματα σπρώχνουν σήμερα τις γυναίκες στην Κύπρο να προβληματιστουν και να παλέψουν όχι για να απελευθερωθουν ολοκληρωτικα, γιατι αυτο δεν μπορει να γίνει μέσα στην κοινωνία που ζούμε σήμερα. Αλλα παλεύουν γιατι μπορουν να κερδίσουν διάφορα που θα απελευθερώσουν πρώτα το χρόνο- τους κι έτσι θα βρουν την ευκαιρία να αναπτύξουν τις ικανότητες- τους που πνίγονται στην κουζίνα ή στο εργοστάσιο.

Οι γυναίκες σήμερα προβληματίζονται πάνω σ᾽ όλα τα επίπεδα της ζωης, αμφισβητουν όλους τους θεσμους και τους ρόλους. Βάζουν έτσι τις βάσεις για τις λύσεις των προβλημάτων-τους, που θα γίνει ναι, με το πέρασμα των μέσων παραγωγης στα χέρια των εργατων, αλλα όχι ριζικα και αυτόματα όπως εσεις υποστηρίζετε. Γιατι οι άνθρωποι που θα κάνουν την επανάσταση είναι αυτοι που μεγάλωσαν και φτιάχτηκαν απο τον καπιταλισμο, και είναι αφέλεια να πιστεύουμε πως οι άνθρωποι θα αλλάξουν απο τη μια στιγμη στην άλλη.

Οι γυναίκες με την ανατροπη της οικονομικης δομης της κοινωνίας θα κερδίσουν την ισομισθία (κάτι που βλέπουμε να κερδίζεται και στον καπιταλισμο) αλλα όχι την απελευθερωση-τους. Αυτη θα κερδιθει μέσα απο τον αγώνα των ιδιων των γυναικων που θα συνεχίσουν να παλεύουν για τα δικαιώματα- τους και την αναγνώριση τους σαν ανθρώπων.

Σ᾽ όσους μας λεν πως στη μελλοντικη κοινωνία οι γυναίκες θα αποκτήσουν τα δικαιώματα- τους, απαντούμε με τα λόγια μιας γυναίγυναίκας του περασμένου αιώνα, της Υμπερτιν Ωκλερ:«Μιμείστε τους παπάδες που υπόσχονται ουράνιες απολαβες στους απόκληρους της γης. Ομως ούτε οι απόκληροι του πλούτου, ούτε οι απόκληροι του δικαίου, ούτε οι φτωχοι, ούτε οι γυναίκες θα αρκούνται επ᾽ άπειρ[illegible] σε άγιες υποσχέσεις», η «αλοίμ[illegible] στις γυναίκες αν φτάσουν σκλάβες σε μια καλύτερη κοινωνικη κατάσταση, μη έχοντας κάθε στιγμη διεκδικήσει την ισότητα- τους».

Δεν αντικαθιστούμε τη βασικη αντίθεση κεφάλαιου — εργασίας μέσα στον καπιταλισμο αλλα δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε τον ανταγωνισμο που υπάρχει ανάμεσα στα φύλα και που είναι γέννημα και θρέμμα του καπιταλισμου. Και δε θα είμαστε μαρξιστες αν αρνιόμαστε το δικαίωμα στον κάθε καταπιεσμένο να παλέψει για να αποτινάξει την καταπίεση-του. Κι οι γυναίκες είναι το μισο καταπιεσμένο κομμάτι της ανθρωπότητας που δέχεται μια καταπίεση που άμεσος εκφραστης της είναι ο άντρας. Μια καταπίεση που στηρίζεται απλως και μόνο στο φύλο. Το βασικο προϊον αυτης της καταπίεσης είναι ότι οι γυναίκες ποτε δε νοιώθουν σίγουρες ότι είναι ικανες να κάνουν οτιδήποτε έξω,απο τον κοινωνικα παραδεχτο γυναικείο -τους ρόλο. Κι εδω βρίσκεται ένας απο τους βασικότερους λόγους της αυτονομίας του γυναικείου κινήματος. Οι γυναίκες ξέρουν καλύτερα απο κάθε άλλον τα προβλήματα-τους και θα απελευθερωθουν με τα ίδια τους τα χέρια αφου πρώτα καταφέρουν να νοιώσουν ικανες να λύσουν αυτες οι ίδιες κι όχι ο πατέρας, ο αδελφος ή ο σύζυγος τα προβλήματα -τους.Το αυτόνομο κίνημα δίνει στις γυναίκες τη δυνατότητα να ανακαλύψουν και να αναπτύξουν τις ικανότητες - τους και τις ανάγκες- τους που καταπιέζονται απο ένα σωρο θεσμους και ρόλους.

Σαν μαρξιστες θα έπρεπε να ξέρετε πως το γάμο — οικογένεια πολυ πριν απο μας τις «αστες και μικροαστες» τον αμφισβήτησαν και τον θεώρησαν σαν βασικο παράγοντα καταπίεσης και εκμετάλλευσης της γυναίκας όχι μόνο ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι και εθνολόγοι αλλα αυτοι οι ίδιοι οι θεμελιωτες της μαρξιστικης θεωρίας (αναφέρουμε μόνο το:«Η καταγωγη της οικογένειας, της ατομικης ιδιοχτησίας και του κράτους»). Αλλα βρήκατε την εύκολη λύση. Να ρίξετε εύκολα τη ρετσινια-σας, (για μας δεν είναι ρετσινια σαν αριστερες πιστεύουμε ότι είναι σωστο να προβληματιζόμαστε και να αμφισβητούμε και το εποικοδόμημα, όχι μόνο τη βάση) ότι τάχα αυτες ενδιαφέρονται για το γάμο και το Σεξ σαν να μην είναι όλα ταξικα και δε θα έπρεπε κι αυτα να αλλάξουν μέσα απο μιαν επαναστατικη διαδικασία.

Για μας, μαρξιστης δεν είναι εκείνος που λέει μόνο πως απο τη μια έχουμε την αστικη τάξη που κατέχει τα μέσα παραγωγης κι απο την άλλη την εργατικη τάξη που θα κάνει επανάσταση για να πάρει τα μέσα παραγωγης στα χέρια- της. Τα πράματα δεν είναι τόσο απλοϊκα. Αν έτσι βλέπουμε τα προβλήματα και τους ανθρώπους, τότε δε διαφέρουμε απο τους αστούς που βλέπουν τους εργάτες σαν αντικείμενα των μηχανών -τους. Το μοναδικο πρόβλημα των εργατων δεν είναι το οικονομικο. Δεν είναι μόνο γιατι δεν τρων καλα οι εργάτες αλλα γιατι δεν ζουν σαν άνθρωποι που θα κάνουν την επανάσταση. Γιατι χάνουν την ανθρωπια-τους σ᾽ αυτη την απάνθρωπη κοινωνία χάνουν τις ικανότητες, καταπιέζουν τις ανάγκεςτους, απανθρωπιοιούνται. Γιατι και στην περίπτωση που απλως αλλάζουν αφεντικο τα μέσα παραγωγης χωρις τίποτε άλλο απο τους θεσμους και την αλλοτροίωση του καπιταλισμου να αλλάξει ο εργάτης δεν παύει νάναι εξάρτημα της μηχανης· το μόνο που άλλαξε είναι ότι πια είναι δικη-του.

Είναι εύκολο να είστε μαρξιστες έτσι γενικα και θεωρητικα και να κλείνετε την επανάσταση έξω απο τη ζωη- σας και το σπίτι- σας. Να κάθεστε στη βεράντα του σπιτιου σας συζητώντας με τους φίλους σας για την εργατικη τάξη και την επανάσταση ενω η γυναίκα- σας στην κουζίνα ψήνει καφέδες και ετοιμάζει τα γλυκα. Κι αν καμμια φορα τολμήσει να πει κι αυτη κάτι την αποπαίρνετε με τρόπο που την κάνει να μην το ξανακάμει γιατι θα νοιώσει ή ότι τη θεωρείτε χαζη ή ότι ανακατεύεται σε υποθέσεις που δεν την αφορουν. Αυτα είναι δουλεια δικη-σας, εσεις τα ξέρετε καλύτερα. Αυτη θα πλένει τα πιάτα κι εσεις θα κάνετε την επανάσταση για να τον απελευθερώσετε. (Μη μας πείτε για πραξικοπήματα και πολεμησατε και πλα — πλα — πλα· μιλάμε πολυ συγκεκριμμένα). Μόλις η γυναίκα- σας απαιτήσει να τη σεβαστείτε σαν άνθρωπο, να την αναγνωρίσετε σαν άτομο και να αναλάβετε τις ευθύνες -σας για το σπίτι και τα παιδια δείχνετε τον πραγματικο- σας εαυτο που κάθε άλλο παρα μαρξιστης είναι. Βλέπετε υπάρχει κι αριστερος οππορτουνισμος που είναι εξίσου επικίνδυνος με το δεξιο.

Οσο για το «αστες και μικροαστες που δεν έχουν καμμια σχέση με τους εργάτες» αν έχετε ακούσει για το γυναικείο κίνημα παγκόσμια, θα έχετε προσέξει πως παντου ξεκίνησε απο τέτοιας ταξικης προελεύσεως γυναίκες. Και τούτο γιατι το γυναίειο πρόβλημα είναι βασικα και κύρια πρόβλημα επικοδομήματος· χωρις να σημαίνει πως πιστεύουμε ότι μπορει να λυθει διατηρώντας την οικονομικη βάση. Κι ακριβως επειδη είναι τέτοιο το πρόβλημα το συνειδητοποιουν πρώτες οι αστες και μικροαστες διανοούμενες, φοιτήτριες κ.λ.π. Κι εδω ακριβως πιστεύουμε πως βρίσκεται ο ρόλος των αριστερων φεμινιστριων. Να σπρώχνουν το κίνημα των γυναικων προς το γενικότερο λαϊκο κίνημα. Να προβληματίζουν τις γυναίκες με τρόπο που να τις κάνει να νοιώσουν πως τα συμφέροντα και η απελευθέρωση-τους, ταυτίζονται μ᾽ εκείνην των ανθρώπων που παλεύουν για την ανατροπη της κοινωνίας. Να δείξουν στις γυναίκες πως όσες ευκολίες και δικαιώματα κι αν αποχτήσουν τώρα, δε θα πάψουν νάναι τα γυναικεία αδύναμα όντα, οι κατώτεροι, δεύτερης κατηγορίας άνθρωποι.

Εξάλλου ο ίδιος ο Μάρξ καθόρισε το ρόλο της τάξης των μικροαστων και είπε οτι άλλοι απ᾽ αυτους θα παν με την επανάσταση κι άλλοι με την αντεπανάσταση. Κι οι μαρξιστες εκείνο που πρέπει να δουν είναι όχι απο ποιες ξεκινα μια κίνηση αλλα προς τα που πηγαίνει. Αριστερος δεν είναι αυτος που εργάζεται στο εργοστάσιο αλλα εκείνος που ταυτίζει τα συμφέροντα και τους αγώνες-του με᾽ εκείνα της εργατικης τάξης. Με τη δικη- σας λογικη θα έπρεπε η πλειοψηφία των μελωνσας κι αυτος ακόμα ο αρχηγος του κόμματος σας να μη λέγονται μαρξιστες.

Προοδευτικη Γυναικεία Κίνηση Λεμεσου

Σημ. Δε δεχόμαστε να το δημοσιεύσετε αλλάζοντας η παραλείποντας κάτι.

η «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ» απαντα

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ

Στις 18 του Μάη η «Σ.Ε» απαντώντας σε Φυλλάδιο που εκδόθηκε απο τρεις οργανώσεις γυναικων σχετικα με το διαζύγιο κριτίκαρε το περιεχόμενο -του γιατι καταπιανόταν μόνο επιφανειακα με το θέμα χωρις ν αγγίζει καθόλου την κοινωνικη βάση της καταπίεσης των γυναικων. Στο άρθρο της «Σ.Ε» τονιζόταν ότι μια τέτοια τοποθέτηση είναι επικίνδυνη γιατι οδηγει στη λαθεμένη εκτίμηση της πραγματικότητας, στη μικρο - αστικη αντίληψη του προβλήματος πράγμα που όχι μόνο δένει τον αγώνα για την απελευθέρωση της γυναίκας με τον αγώνα για κοινωνικη αλλαγη αλλα τον αποξενώνει απο την εργατικη τάξη. Είπαμε ακόμα πως για τις «μαρξίστριες» και τους «μαρξιστες» που υποστηρίζουν μια τέτοια τοποθέτηση για να πετύχουν πλατύτερο μέτωπο να κερδίσουν δηλαδη στο γυναικείο κίνημα «αστες και μικροαστες», τέτοια ταχτικη δεν είναι τίποτε άλλο απο δεξιος οππορτιουνισμος.

Απο τότε πολλοι απο μας είχαν την ευκαιρία να συζητήσουν το άρθρο με μέλη και των τριων οργανώσεων που υπόγραψαν το φυλλάδιο. Σε καμμια περίπτωση δεν μας δόθηκε οποιαδήποτε λογικη επιχειρηματολογία που ν᾽ ανατρέπει τις θέσεις - μας. Αντίθετα τις περισσότερες φορες τα μέλη αυτων των οργανώσεων δέχονταν τις θέσεις του άρθρου και ανέφεραν ότι γινόταν αυτοκριτικη για το περιεχόμενο του φυλλαδίου μέσα στις οργανώσειςτους. Η κύρια διαμαρτυρία- τους ήταν ότι το άρθρο ήταν πολυ σκληρο, ότι ένα λάθος απο οργανώσεις που μόλις αρχίζαν τα πρώτα-τους βήματα δεν θάπρεπε να χρησιμοποιει για μια τέτοια πολεμικη αποθαρρύνοντας έτσι μια κάποια προσπάθεια οργάνωσης στο χώρο των γυναικων.

Φυσικα για μας το πρόβλημα δεν μπαίνει έτσι. Πιστεύουμε πως κάθε κίνηση πρέπει να μπαίνει κάτω απο αυστηρη μαρξιστικη κριτικη. Μόνο έτσι μπορει μια συγχισμένη καλοπροαίρετη προσπάθεια να έχει ελπίδες να βρει το δρόμο- της. Ακόμα πολυ πιο σημαντικο είναι το να χτυπηθουν αμείλιχτα θέσεις που προσπαθουν να περάσουν για «μαρξιστικες» ενω δεν έχουν τίποτε να κάμουν με το μαρξισμο. Είναι υποχρέωση-μας να προστατέψουμε τον μαρξισμο απο κάθε τυχοδιωχτικη ή καιροσκοπικη εκμετάλλευση.

Τη στιγμη που φαινόταν πως το θέμα είχε λήξει, πως οι τρεις οργανώσεις προβληματίστηκαν σωστα είτε σαν αποτέλεσμα του άρθρου - μας είτε και [illegible]ντελως ανεξάρτητα απ᾽ αυτο [illegible] το περιεχόμενο του φυλλα[illegible]ου, έφτασε στη συνταχτικη επιτροπη της Σ.Ε ένας έγγραφο [illegible]ογραμμένο απο τη Προοδευ[illegible] Κίνηση Λεμεσου («Επειδη [illegible]στε γυναίκες» που δημοσιεύουμε σε άλλες στήλες) που επιβεβαιώνει τους χειρότερους φόβους- μας σχετικα με τις «μαρξίστριες» που προωθουν το Φεμινιστικο κίνημα στη Κύπρο. Η σύγχιση και το ανακάτωμα της ηθικολογίας και του μαρξισμου που περιέχει είναι πραγματικα αντάξιο της διανοουμενίστικης υπεροψίας που το διακρίνει.

Πολυ βέβαιες για τον εαυτοτους οι «μαρξίστριες» της Λεμεσου μας λεν ότι όλα όσα είπαμε «απαντήθηκαν εδω και δεκαετίες» απο το γυναικείο και το αριστερο κίνημα παγκόσμια. Τί ερχόμαστε λοιπον και τις ενοχλούμε, και μάλιστα «μ᾽ ένα ρηχο και καθόλου διαλεχτικο τρόπο»; Ομως το πρόβλημα δεν είναι αν απαντήθηκαν αυτες οι θέσεις αλλα αν απαντήθηκαν σωστα.

Ενα παράδειγμα: Είπαμε πως η απελευθέρωση της γυναίκας δεν μπορει να ολοκληρωθει μέσα στο σύστημα. Πως ο αγώνας για το σοσιαλισμο είναι δεμένος με τον αγώνα για την απελευθέρωση της γυναίκας. Οι «μαρξίστριες» απο τη μια προσποιούνται πως δέχονται αυτη τη θέση. Απο την άλλημας απαντουν με τα λόγια της Υμπερτιν Ωκλερ: «Μιμείστε τους παπάδες που υπόσχονται ουράνιες απολαβες στους απόκληρους της γης». Για μας δεν είναι αρκετο επιχείρημα. Δεν έχει καν σχέση με το ζήτημα. Είναι μόνο ένα πυροτέχνημα στο πανηγύρι της πολεμικης- τους.

Η «διαλεχτικη»- τους είναι απολαυστικη. Κλεισμένες στο μικρο κόσμο του κύκλου- τους, αποκομμένες απο κάθε επαφη με τις μάζες των γυναικων της εργατικης τάξης, γενικεύουν τους δικους-τους προβλματισμους και νομίζουν πως η δικη - τους συνείδηση κυριαρχει στις μάζες. Ας τις παρακολουθήσουμε:

«... εμεις πιστεύουμε πως οι γνωστες σ᾽ όλους (;) συνθήκες που ανάγκασαν τις γυναίκες να βγουν απο τα σπίτια- τους και να μπουν στη παραγωγη δημιουργουνπροϋποθέσεις συνειδοτοποίησης των γυναικείων προβλημάτων απο τις γυναίκες. Γιατι σήμερα μια γυναίκα που βγαίνει να εργαστει θα αντιμετωπίσει οξυμμένα, πάρα πολλα προβλήματατης. Απο τις δουλειες του σπιτιου, ως το που αφήνει τα παιδια- της ή το ποιος ελέγχει και διχειρίζεται τα λεφτα που παίρνει απο τη δουλειατης.

Αυτα κι ένα σωρο(;) άλλα προβλήματα σπρώχνουν σήμερα τις γυναίκες στη Κύπρο να προβληματιστουν και να παλέψουν όχι για να απελευθερωθουν ολοκληρωτικα γιατι αυτο δεν μπορει να γίνει μέσα στην κοινωνία που ζούμε σήμερα. Αλλα παλεύουν (;) γιατι μπορουν να κερδίσουν διάφορα(;) που θ᾽ απελευθερώσουν πρώτα το χρόνο-

στην 6 η σελίδα

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΞΕΚΙΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΣΤΟ ΤΡΟΟΔΟΣ

Η μόλυνση του περιβάλλοντος παίρνει ανησυχητικες διαστάσεις στη Κύπρο. Το κεφάλαιο για να μεγιστοποιήσει τα κέρδη -του όσο το δυνατο πιο γρήγορα αδιαφορει για τη μόλυνση του περιβάλλοντος και προκαλει καταστροφες πρωτοφανεις για τα κυπριακα δεδομένα.

Έτσι μετα τη καταστροφη της παραλίας της Λεμεσου, της περιοχης Δασούδι, της μόλυνσης της θάλασσας απο τα τσιμεντοποιεία Βασιλικου, της μόλυνσης του περιβάλλοντος στη Λάρνακα απο τα διϋλιστήρια καθως και στις βιομηχανικες περιοχες της Κύπρου το κεφάλαιο ξεκινα για την καταστροφη της περιοχης του Τροόδους. Η εταιρεία Σαϋτέχνο πέτυχε απο το δικαστήριο ακύρωση της απόφασης του 1973 που της απαγόρευε να ξεκινήσει εργασίες για νέο αμιαντορυχείο και ετοιμάζεται τώρα για τη δημιουργία του αμιαντορυχείου που θα της αποδώσει υπερκέρδη και που ταυτόχρονα θα καταστρέψει εντελως το δάσος του Τροόδους μετατρέποντας ακόμα μια περιοχη πράσινου σε ερημια όπως εκείνη του Κ. Αμιάντου.

Οι αντιδράσεις για τη δημιουργία του νέου αμιαντορυχείου ήταν πολλες. Επιστολες στην εφημερίδα (μια μάλιστα πολυγραφημένη σε χιλιάδες αντίτυπα μοιράστηκε στα χωρια της περιοχης Σολέας με προσωπικη πρωτοβουλία του γιατρου Δημήτρη Σουλιώτη). Ο βουλευτης του Σοσιαλιστικου κόμματος ΕΔΕΚ Τάκης Χατζηδημητρίου κατάθεσε επερώτηση στη βουλη που έλεγε τα πιο κάτω:

«Πώς η κυβέρνηση θα προστατεύσει το Τρόοδος απο ολικη καταστροφη μετα την έγκριση άδειας για το νέο αμιαντορυχείο στο Τρόοδος. Η πείρα του προηγούμενου αμιαντορυχείου που μετάτρεψε τμήμα του Τροόδους σε σεληνιακο τοπίο θα οδηγήσει τη Κυβέρνηση σε σωστα συμπεράσματα ή μήπως η αχαλίνωτη επιδίωξη του κέρδους θα επικρατήσει;»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΟΙΝΟΤΑΡΧΩΝ ΣΟΛΕΑΣ

Και οι κοινοτάρχες 7 χωριων της περιοχης Σολιας με δυναμικη ανακοίνωση - τους καταδικάζουν την δημιουργία του νέου αμιαντορυχείου. Η ανακοίνωση δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες. Δίνουμε εδω μερικα αποσπάσματα.

«Άριστες προβλέπονται οι οικονομικες προοπτικες απο τη λειτουργία του νέου Αμιαντορυχείου, καθως δήλωσε εκπρόσωπος της Σαϋτέχνο Λτδ. Δεν μας είπε όμως πόση ανεπανόρθωτη ζημια θα προκληθει απο την εκτεταμένη καταστροφη του [illegible] νου σε ένα απο τα πιο [illegible] σημεία του Τροόδους, [illegible] νέφος της σκόνης που σαν τέρας ανθιυγεινης τέφρας θα πλανάται πάνω απο τα πλησιέστερα προς το μεταλλείο, θέρετρα του Τροόδους και της Κακοπετριας - Γαλάτας.

Και ερωτώμεν. Ποιος εχέφρωνας άνθρωπος δικος - μας ή ξένος θα στείλει εξοχη για καθαρον αέρα την οικογένεια ή τα παιδια - του στα πιο πάνω αναφερόμενα θέρετρα, όταν ο κίνδυνος της εισπνοης της βλαβερης σκόνης θα είναι μια πραγματικότητα; ....

... Ο λαος όμως του τόπου αυτου ξέρει πως απο το εν ενεργεία αμιαντορυχείου κατεστράφει έκταση δασικη περίπου τεσσάρων τετραγωνικων μιλίων, ότι η θανατερη σκόνη σκεπάζει δεκάδες τετραγωνικα μίλια και ότι ακόμη οι ιδιοκτήτες των κήπων Πελεντρίου και κάτω Αμιάντου ζημιώνονται καθημερινα απ' αυτή που ανεμπόδιστη επικάθεται στα σπίτια, στα δένδρα και στα φρούτα - τους. Ότι ακόμα οι φερτες ύλες - άμμοι, χώματα, ινίδια του αμιάντου - που παρασύρονται απο τα νερα των ποταμων, αποτελουν θανάσιμο κίνδυνο για τις καλλιέργειες κάθε είδους. Επιθυμει μήπως η Κυβέρνηση να δει και τη Σολια με τα 15 χωρια και τις 10 χιλιάδες των κατοίκων της ερημωμένη και οπισθοδρομούσα; Να καταδικάσει τους μόνιμους κατοίκους των πλησιέστερων προς το υπο εκκόλαψη μεταλλείο, χωριων, σε διαρκη κίνδυνο ανθιυγεινης και αρρωστημένης διαβίωσης; Και όλα αυτα με τη δικαιολογία και μόνο του κέρδους μερίκων εκατομμυρίων λιρων;

Οι αναφερόμενες όμως ζημιες, στις οποίες πρέπει να προστεθει και η καταστροφη των πηγων που κατα τύχην υπάρχουν στην υποψήφια για εκμετάλλευση περιοχη κι απο τις οποίες υδρεύονται πλείστες κοινότητες είναι ανεπανόρθωτες και συνεπως ανεκτίμητες και ζυγίζουν περισσότερον στην πλάστιγγα των υπολογισμων ...

... Ο Σολιάτες πάντως δεν πρόκειται να σταυρώσουν τα χέρια και να περιμένουν σαν αθώα θύματα τον επερχόμενο θανάσιμο εχθρο. Θα αντιδράσουν με όλα τα νόμιμα μέσα που έχουν στη διάθεση - τους. Και ελπίζουν πως σ' αυτο τον συναγερμο που σαλπίζουν για τη σωτηρία του πεντάμορφου Τροόδους και της γειτονικης Σολιας, θα έχουν τη συμπαράσταση όλων των Κυπρίων.

Οι κοινοτάρχες της Σολιας: Μιχαηλ Μακρης Κοινοτάρχης Κακοπετριας, Νεοκλης Τρύφωνος Κοινοτάρχης Σινα Ορους, Μιχαλάκης Δημητριάδης Κοινοτάρχης Ευρύχους, Χρ. Μακρίδης Κοινοτάρχης Κοράκους, Παντζιαρης Χριστόδουλος Κοινοτάρχης Τεμπριας, Ιωάννης Κουλέντης Κοινοτάρχης Καλλιανων, Ζήνων Χρίστου κοινοτάρχης Γαλάτας.

ΣΑ·Υ·ΤΕΧΝΟ

Η εταιρεία που ανάλαβε να φτιάξει το καινούργιο αμιαντορυχείο είναι η Σαϋντέχνο στην οποία κύριοι μέτοχοί είναι ο Ρ. Σολομίδης, ο Κ. Πίττας και ο Α. Πίττας. Ομως τις περισσότερες μετοχες τις έχει το ξένο κεφάλαιο της εταιρείας Ν & Ν Χόλντιγκς. Όπως έγραψε και ο γιατρος Σουλιώτης θα κάνει η εταιρεία τα παλλούκια - της χρυσα και θα μας δώσουν πεύκα πλαστικα στη μεγάλη περιοχη που θα καταστρέψουν. Το κεφάλαιο αποδείχνεται πάλι αδίσταχτο.

Για τούτο και πρέπει να δοθει στη μάχη για τη προστασία του περιβάλλοντος ο σωστος πολιτικο - κοινωνικος χαρακτήρας του αγώνα.

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ

Συνέχεια 2η σελ.

τους κι έτσι θα βρουν την ευκαιρία (!) να αναπτύξουν τις ικανότητες- τους που πνίγονται στην κουζίνα ή το εργοστάσιο.»

Συζητούμε το αν υπάρχουν οι συνθήκες για τη δημιουργία αυτόνομου γυναικείου κινήματος. Μας λεν ότι υπάρχουν, γιατι οι γυναίκες σπρωγμένες στη παραγωγη συναντουν οξυμμένα προβλήματα. Απο τα τρία προβλήματα που αναφέρονται μόνο το ένα (οι δουλειες του σπιτιου) μπορει να πει κανεις πως ειναι μέσα στην αντίθεση άνδρα — γυναίκας. Το που αφήνει τα παιδια-της είναι γενικο κοινωνικο πρόβλημα. Οσο για το ποιος διαχειρίζεται τα λεφτα είναι πρόβλημα αποκλειστικο σχεδον στα μεσαία και ανώτερα στρώματα. Για την εργατική τάξη στην πλειοψηφεία-της **δεν υπάρχουν λεφτα που ξοδεύονται κατα βούληση:** οι βασικες ανάγκες της Ζωης καθορίζουν τη «διαχείρηση»-τους.

Γιατί όμως δεν αναφέρουν τα πιο σοβαρα «γυναικεία» προβλήματα όπως την ισομισθία, την προίκα,τις ίσες ευκαιρίες; Αν είχαμε τη δικη- τους νοοτροπία θα τους λέγαμε πως ίσως για τις «μαρξίστριες» αυτα είναι ψιλα γράμματα. Πως ίσως να αμείβονται πολυ περισσότερα οι ίδιες απο ένα ειδικευμένοπ εργάτη. Πως η προίκα- τους ίσως τις απαλλάσσει απο την ανάγκη της δουλειας. Πως ίσως να είχαν πολυ περισσότερες ευκαιρίες στη ζωη - τους απο τη μεγάλη πλειοψηφεία των παιδιων της εργατικης τάξης. Γιατι κάπως έτσι μας είπαν: «κάνουμε την επανάσταση στη βεράντα ενω η γυναίκα, μας φτιάχνει καφε.» Αυτο όμως δεν είναι συζήτηση. Το γεγονος είναι πως ούτε η ισομισθία, ούτε η προίκα, ούτε οι ίσες ευκαιρίες είναι «γυναικεία» προβλήματα. Αντίθετα είναι πολυ σοβαρα κοινωνικα προβλήματα. Είναι αμφίβολο αν το μεγαλύτερο θύμα του θεσμου της προίκας είναι η ίδια η γυναίκα. Την ίδια καταπίεση απο το θεσμο την υφίσταται κι ο πατέρας.

Ενω λοιπον καμμια σύνδεση των «νέων» προβλημάτων της Κυπρίας γυναίκας με την επερχόμενη «συνειδητοποίηση»- της για την αναγκαιότητα του φεμινιστικου κινήματος δεν δείχτηκε. Ξαφνικα οι μαρξίστριες μας λεν πως η συνειδητοποίηση - της είναι τόσο ψηλη που δεν παλαίβει για άμεση απελευθέρωση γιατι ξέρει πως μέσα στο σύστημα **δεν** είναι δυνατη αλλα για τον **έμμεσο** στόχο να πετύχει «διάφορα» που θα της δώσουν χρόνο για να κάμει κάτι άλλο! Όμως φαίνεται πως χωρις να το καταλάβουμε περάσαμε σε άλλο επιχείρημα.

«Οι γυναίκες σήμερα προβληματίζονται πάνω σ' όλα(;) τα επίπεδα της ζωης, αμφισβητουν όλους (;) τους θεσμους και τους ρόλους(!). Βάζουν έτσι τις βάσεις για τις λύσεις των προβλημάτων - τους, που θα γίνει ναι, με το πέρασμα των μέσων παραγωγης στα χέρια των εργατων, αλλα όχι ριζικα και αυτόμ ατα όπως εσεις υποστηρίζετε (;) Γιατι οι άνθρωποι που θα κάνουν την επανάσταση είναι αυτοι που μεγάλωσαν και φτιάχτηκαν απο τον καπιταλισμο και είναι αφέλεια να πιστεύουμε πως οι άνθρωποι θα αλλάξουν απο τη μια στιγμη στην άλλη.»

Αν έχαναν τον κόπο οι «μαρξίστριες» - μας να ρίξουν μια ματια γύρω- τους, να ερευνήσουν έστω και λίγο το ποιες είναι πραγματικα οι διαθέσεις των γυναικων δεν θα γελοιοποιούνταν μ' αυτο τον τρόπο. Η συντριπτικη πλειοψηφεία των γυναικων, προβληματίζεται πάνω σε πολυ λιγώτερα «επίπεδα της ζωης», απο τον μέσο άντρα, πολυ λιγώτερο αμφισβητουν θεσμους κι ασφαλως δεν βλέπουν τη ζωη σαν θέατρο με «ρόλους». Ασφαλως γιατι έτσι τις έχει δημιουργήσει η κοινωνία στην οποία ζουν. Αυτο όμως δεν αλλάζει την πικρη πραγματικότητα.

Οπως αυθαίρετα εκτιμουν τη διάθεση της Κύπριας γυναίκας το ίδιο αυθαίρετα προσπαθουν να μας φορτώσουν απόψεις που ποτε δέν υποστηρίξαμε. Μόνο αφελεις θα υποστήριζαν πως με την επανάσταση θα λυθουν αυτόματα τα προβλήματα των γυναικων. Απλα, με την ανατροπη του καπιταλισμου και την εφαρμογη σοσιαλιστικων σχέσεων παραγωγης θα αφαιρεθει η **υλικη βάση** γι αυτη την καταπίεση. Απο κει και πέρα είναι θέμα χρόνου και αγώνα για την εξάλειψη μιας παλιας νοοτροπίας. Εμεις πάμε ακόμα πάρα πέρα. Ισως ακόμα ούτε και η ισομισθία να εφαρμοστει «αυτόματα» όπως υποστηρίζεται στο έγγραφο. Πολλα θα εξαρτηθουν απο τις συγκεκριμένες συνθήκες της επανάστασης,απο την πληρότητά- της, απο την ηγεσία- της. Κι ασφαλως κι απο τις ίδιες τις γυναίκες.

(Συνεχίζεται)

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ 2ο μέρος

η «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ» απαντα στη Προοδευτικη Γυναικεία Κίνηση Λεμεσου

Στην φεμινιστικη φιλολογία γενικα, αλλα και ειδικα στο άρθρο της Προοδευτικης Γυναικείας Κίνησης Λεμεσου η αντίθεση ανάμεσα στα φύλα, η αντίθεση άντρα - γυναίκας αποτελει τον κύριο άξονα της φιλοσοφίας των φεμινιστριων. Τά πιο ορθόδοξα κινήματα αυτου του τύπου ξεχνουν ολότελα ή απλως παραμερίζουν τα γενικότερα κοινωνικα προβλήματα και προσπαθουν να πετύχουν την ισότητα των γυναικων χωρις να πειράξουν την υπόλοιπη κοινωνικη δομη.

Στη πορεία αυτης της προσπάθειας γίνεται γρήγορα φανερο πως πολλοι θεσμοι που καταπιέζουν τη γυναίκα έχουν βαθεια τις ρίζες τους στην ίδια την δομη της κοινωνίας. ῞Ετσι γεννιέται ένα νέο είδος φεμινίστριας που αρχίζει να αντιλαμβάνεται κάπως καλύτερα τη πραγματικότητα και να στρέφεται προς πιο ριζικες λύσεις με βαθειες κοινωνικες αλλαγες. Τέτοια κινήματα μπορουν να παίξουν σημαντικο ρόλο για την πολιτικη συνειδητοποίηση των γυναικων, ακόμα και να κερδηθουν στο γενικότερο αγώνα του εργατικου κινήματος για την ανατροπη του καπιταλισμου.

Το όλο πρόβλημα είναι, με μια έννοια, παράλληλο με το πρόβλημα του συνδικαλισμου για την εργατικη τάξη. Οι εργάτες ενώνονται σε συνδικάτα για να αγωνιστουν για ένα καλύτερο μεροκάματο, για μια καλύτερη ζωη, χωρις αρχικα ν᾽ αμφισβητουν το ίδιο το σύστημα. Μέσα απο τον αγώνα -τους συνειδητοποιουν πως αυτο είναι αδύνατο να γίνει σε μόνιμη βάση μέσα στον καπιταλισμο και προσανατολίζονται στην ανατροπή -του.

῞Ομως ανάμεσα στα δύο υπάρχει μια καίρια διαφορα. Οι γυναίκες σε καμμια περίπτωση δεν μπορουν να οργανωθουν σαν τάξη και να διεκδικήσουν την εξουσία. Αντίθετα η εργατικη τάξη έχει αυτον ακριβως τον ιστορικο ρόλο να παίξει. Γι᾽ αυτο ενω οι εργάτες μέσα απο τους αγώνες -τους συσπειρώνονται τελικα γύρω απο το **δικο -τους** πρόγραμμα για κατάληψη της εξουσίας, οι γυναίκες όσο περισσότερο συνειδητοποιουν την υφη του προβλήματος -τους τόσο περισσότερο **απομακρύνονται** απο την αυτονομία του κινήματος -τους, τόσο πιο στενα εξαρτουν τον αγώνα τους απο τον αγώνα της εργατικης τάξης. Ταυτόχρονα, όσο πιο ενεργητικα αγωνιστουν οι γυναίκες για την νίκη της εργατικης τάξης, τόσο μεγαλύτερες είναι και οι πιθανότητες πολυ γρήγορα να ξεπεραστει η παλια νοοτροπία της καταπίεσης της γυναίκας μέσα στην νέα, τη σοσιαλιστικη κοινωνία.

Ενω λοιπον για το εργατικο κίνημα η αυτονομία - του είναι απαραίτητο επαναστατικο στοιχείο μέχρι το τέλος, για τις γυναίκες δεν είναι παρα ένα μεταβατικο στάδιο στη πορεία του κινήματος προς το πρόγραμμα της εργατικης τάξης. Οι μαρξιστες μπορουν **να δεχτουν** την αυτονομία ενος γυναικείου κινήματος, έχουν υποχρέωση να υποστηρίξουν το **δικαίωμα** των γυναικων να αγωνιστουν αυτόνομα, όχι όμως να προωθήσουν την αυτονομία του φεμινιστικου κινήματος σαν θέμα αρχης.

Οι «μαρξίστριες» της Λεμεσου αντικρύζουν το όλο θέμα μέσα σε μια τέλεια σύγχιση.

«Δεν αντικαθιστούμε τη βασικη αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας μέσα στον καπιταλισμο αλλα δεν μπορούμε να παραγνωρσίσουμε τον ανταγωνισμο που υπάρχει ανάμεσα στα φύλα και που είναι γέννημα και θρέμμα του καπιταλισμου».

Πέρα απο το γεγονος ότι ο «ανταγωνισμος ανάμεσα στα φύλα» δεν είναι «γέννημα και θρέμμα» του καπιταλισμου αλλα απλως συνεχίζεται και επεκτείνεται μέσα στον καπιταλισμο, μπορει κανένας να δει μέσα απο τα πιο πάνω πως πίσω απο τα φανταχτερα λόγια κρύβεται ακριβως η τάση να μετατραπει η αντίθεση των φύλων σε κύρια απασχόληση των «μαρξιστριων». Κι αν υπάρχει κάποια αμφιβολία διαλύεται αμέσως πιο κάτω:

*«... οι γυναίκες είναι το μισο καταπιεσμένο κομμάτι της ανθρωπότητας που δέχεται μια καταπίεση που άμεσος εκφραστης της είναι ο άντρας. Μια καταπίεση που στηρίζεται **απλως και μόνο** στο φύλο».*

Εδω ξεχνάμε και τον καπιταλισμο, και την «αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας». Η καταπίεση της γυναίκας στηρίζεται **απλως και μόνο(!)** στο φύλο!

«Το βασικο προϊον αυτης της καταπίεσης είναι ότι οι γυναίκες ποτε δεν νοιώθουν σίγουρες ότι είναι ικανες να κάνουν οτιδήποτε έξω απο τον κοινωνικα παραδεκτο γυναικείο τους ρόλο. Κι εδω βρίσκεται ένας απο τους βασικώτερους λόγους της αυτονομίας του γυναικείου κινήματος. Οι γυναίκες ξέρουν καλύτερα απο κάθε άλλον τα προβλήματα -τους και θ᾽ απελευθερωθουν με τα ίδια τους τα χέρια αφου πρώτα καταφέρουν να νοιώσουν ικανες να λύσουν αυτες οι ίδιες και όχι ο πατέρας, ο αδελφος ή ο σύζυγος τα προβλήματα -τους».

῞Ετσι λοιπον! μακρυα απο τους άντρες! Δεν μας εξηγουν όμως οι «μαρξίστριες» μας το πώς θα λύσουν τα προβλήματα -τους. Τί σημαίνει «με τα ίδια τους τα χέρια» αν δεχόμαστε πως χρειάζεται ν᾽ ανατραπει ο καπιταλισμος για να λυθουν; Μήπως με το να καταλάβουν την εξουσία;

Φυσικα ο Μαρξισμος δεν αποτελει γνώριμο πεδίο για να δώσουν την μάχη. Η «μαρξιστικη» -τους ανάλυση που ακολουθει, πολυ λίγη σχέση έχει με την υλιστικη προσέγγιση του Μάρξ και του ῞Εγκελς. Είναι ιδεαλιστικη και ηθικολογικη παρα οτιδήποτε άλλο. Μας παραπέμπουν στη «καταγωγη της οικογένειας, της ατομικης ιδιοχτησίας και του Κράτους» του ῞Εγκελς. Καλα κάνουν να ξανακοιτάξουν πιο προσεχτικα οι ίδιες. Γιατι φαίνεται πως δεν έχουν καταλάβει το περιεχόμενο του. Στο αποκορύφωμα - αρνούνται και τη σημασία της κοινωνικης αλλαγης:

«Γιατι και στη περίπτωση που απλως(!) αλλάζουν αφεντικο τα μέσα παραγωγης χωρις τίποτε άλλο(!!) απο τους θεσμους και την αλλοτροίωση του καπιταλισμου να αλλάξει ο εργάτης δεν παύει νάναι εξάρτημα της μηχανης· το μόνο (!!!) που άλλαξε είναι ότι είναι πια δική -του».

Τώρα πώς είναι δυνατο να περάσουν τα μέσα παραγωγης στα χέρια των εργατων χωρις τί**ποτε άλλο** απο τους δεσμους του καπιταλισμου ν᾽ αλλάξει είναι κάτι που δεν καταλαβαίνουμε. Ακόμα, ούτε λίγο ούτε πολυ, οι «μαρξίστριες» μας θεωρουν τελείως ασήμαντη και δευτερεύουσας σημασίας την πιο επαναστατικη αλλαγη στην ιστορία: Το πέρασμα των μέσων παραγωγης στον έλεγχο της εργατικης τάξης. Ως εδω φτάνει ο «μαρξισμος» -τους.

Τέλος δυο λόγια για τους αστους και τους μικροαστους. Είναι αλήθεια πως δεν πρέπει να κρίνει κανεις μια οργάνωση απο τη σύνθεσή -της αλλα απο τις θέσεις -της. Αυτο ακριβως έχουμε κάμει κι εμεις. Δεν έχουμε ιδέα και δεν μας ενδιαφέρει — ποια είναι η ταξικη σύνθεση της Προοδευτικης Γυναικείας κίνησης. Η κριτική -μας στρεφόταν ενάντιο στο φυλλάδιο και τις μικροαστικες -του τοποθετήσεις. Η αποκάλυψη μέσα απο το άρθρο της Κίνησης ότι αποτελείται απο «αστες και μικροαστες» δεν μας παραξενεύει. Το ότι το φυλλάδιο είχε μικροαστικη οππορτουνιστικη τοποθέτηση δείχνει πως όχι μόνο προέρχονται απο την τάξη -τους αλλα και κουβαλουν μαζί -τους την νοοτροπία -της.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Στο τέλος του άρθρου της κίνησης υπήρχε μια σημείωση. «Δεν δεχόμαστε να το δημοσιεύσετε αλλάζοντας ή παραλείποντας κάτι». Πραγματικα μας προβλημάτισε αν θάπρεπε να σπαταλήσουμε πολύτιμο χώρο της εφημερίδας μας για μια δράκα μικροαστες. Αν το κάμαμε τελικα δεν είναι γι᾽ αυτες. Είναι γιατι πιστεύουμε πως το θέμα είναι σοβαρο και πρέπει οι μαρξιστες να έχουν απόλυτα ξεκαθαρισμένες απόψεις πάνω σ᾽ αυτο.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ

Τα γεγόνότα της Λάρνακας

Απαράδεκτα πράγματα συνέβησαν στην Λάρνακα το τελευταίο δεκαπενθήμερο. ῞Αγγλοι στρατιώτες οι οποίοι είχαν έξοδο απο τις βάσεις προκάλεσαν επεισόδια και ξυλοδαρμους ενάντια σε Κύπριους πολίτες.

῞Οπως είναι γνωστο στα επεισόδια που έγιναν κοντα στα γραφεία Λευκαρίτη στη Λάρνακα είχαν πάρει μέρος πάνω απο 500 άτομα. Τα επεισόδια άρχισαν μετα απο συνεχεις προκλήσεις ῞Αγγλων στρατιωτων που ήταν μεθυσμένοι.

Η Κυπριακη αστυνομία δεν τους συνέλαβε παρόλο που ήταν άμεσα υπεύθυνοι για τα γεγονότα. Τους ῞Αγγλους σρατιώτες συνέλαβε Αγγλικο σώμα το οποίο ήρθε απο τις βάσεις Δεκέλιας με αγγλικα στρατιωτικα αυτοκίνητα και με πλήρη στρατιωτικη εξάρτηση. Οι ίδιοι οι πολίτες της Λάρνακας κριτίκαραν και αποδοκίμασαν την Κυπριακη αστυνομία γιατι την ώρα των επεισοδιων δεν συλλάμβανε τους Αγγλους στρατιώτες.

Η επέμβαση του Αγγλικου στρατιωτικου σώματος απο τις βάσεις για να συλλάβει τους μεθυσμένους Αγγλους στρατιώτες συνιστα κατάφωρη παραβίαση της εδαφικης κυριαρχίας της Κύπρου. Με την ενέργεια- τους αυτη οι αρχες των βάσεων δείχνουν ότι θεωρουν το έδαφος της Κυπριακης Δημοκρατίας αμπελοχώραφο-τους. στο οποίο ν να επεμβαίνουν πάνοπλοι σ᾽ οποιοδήποτε μέρος -του με το πρόσχημα της αστυνόμευσης των ῞Αγγλων στρατιωτων που βγαίνουν απο τις βάσεις για εκδρομη ή διασκέδαση.

Ταυτόχρονα η μη επέμβαση της αστυνομίας για την σύλληψη των μεθυσμένων άγγλων στρατιωτων και η παραδοχη- της ότι γι᾽ αυτο το ρόλο ήταν υπεύθυνη η αστυνομία των βάσεων, καθως και η μη καταδίκη της επέμβασης της αστυνομίας των βάσεων στα γεγονότα της Λάρνακς απο την Κυπριακη κυβέρνηση, δείχνει τον βαθμο εξάρτησης της Κυπριακης αστικης τάξης με τα Αγγλικα κεφάλαια και συμφέροντα, και την υποταγη- της στα κελεύσματα και τις υποδείξεις των ξένων.

Δεν αποκλείεται σε λίγο να δούμε τους Αγγλους στρατιώτες να κατεβαίνουν πάνοπλοι στη Λευκωσία σαν νέος στρατος κατοχης γιατι δήθεν θα ελέγξουν για στρατιώτες των βάσεων που διασκεδάζουν στην οδο Ρηγαίνης, καί κανένας να μη αντιδρα.

Εν τω μεταξυ η κατάσταση της επέμβασης στο έδαφος της Κυπριακης Δημοκρατίας συνεχίζεται. ῞Οπως γράφουν οι εφημερίδες:

«῞Εκτακτα μέτρα εξακολουθουν να παίρνουν οι αρχες της Βρεττανικης Βάσης Δεκέλειας για την αποφυγη νέων επεισοδίων μεταξυ Αγγλων στρατιωτων και κατοίκων της Λάρνακας.

Στα πλαίσια των μέτρων αυτων είναι και οι συχνες περιπολίες ανδρων της στρατιωτικης αστυνομίας των Βάσεων στους δρόμους της Λάρνακας.

Οι άνδρες της στρατιωτικής αστυνομίας εισέρχονται σχεδον σε όλα τα νυκτερινα κέντρα της πόλης για να διαπιστώσουν αν συχνάζουν σ᾽ αυτα άγγλοι στρατιώτες».

Η κατάσταση αυτη είναι απαράδεχτη. Η Σοσιαλιστικη έκφραση την καταδικάζει και ζητα ΝΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΕΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

Για οτιδήποτε συμβαίνει στο έδαφος της Κύπρου υπεύθυνη είναι η Κυπριακη πολιτεία. Η επέμβαση του αντιδιαδηλωτικου σώματος για να συλλάβει τους Αγγλους στρατιώτες και η περιπολίες της Αστυνομίας των βάσεων στην Λάρνακα είναι απαράδεχτες μορφες παραβίασης της ανεξαρτησίας- μας γι᾽ αυτο και απαιτούμε απο την Κυβέρνηση να λάβει θέση και να απαγορεύσει τις περιπολίες και να μη επιτρέψει στο μέλλον καμμια τέτοια ενέργεια.